

WAT OP 'T KERSTFEEST
VAN 'T JAAR 941 GEBEURDE
DOOR
A. L. GERRITSEN.

In de prachtige Domkerk te Maagdenburg ligt begraven, nu reeds bijna 1000 jaren, Keizer Otto, van wien de geschiedenis verhaalt hoe hij op het Lechfeld bij Augsburg aan 't hoofd van zijn dapperen op de dichte legerscharen der woeste Hunnen inrende en een schitterende zege behaalde, waardoor deze roovende plundersaars naar Azië, van waar ze gekomen waren, werden teruggedreven.

Maar veel schooner dan deze overwinning was die welke de vrome keizer over zich zelf behaalde op het Kerstfeest in 't jaar 941.

In het begin zijner regeering had Otto met grooten tegenstand te kampen. Zijn eigen bloedverwanten stelden pogingen in 't werk om hem van den troon te stooten en zijn jongeren broeder Hendrik daarop te plaatsen. Het viel Otto werkelijk hard tegen zijn eigen broer ten strijde te trekken. Tot tweemalen toe had hij dezen overwonnen en daar hij berouw toonde beide malen vergiffenis geschonken.

Maar ten derden male nam Hendrik deel aan een samenzwering met de bedoeling keizer Otto te dooden als hij naar Quedlinburg zou komen om het Paaschfeest te vieren. Ook nu werd het voornemen bijtijds ontdekt en verijdeld. En ditmaal smeekte Hendrik tevergeefs om genade. Als een misdadiger werd hij te Ingelheim in den kerker geworpen in afwachting dat het doodvonnis aan hem zou voltrokken worden.

't Was tegen Kerstmis. Als naar gewoonte zou ook de keizer aan de feestviering deelnemen en begaf hij zich daartoe naar Frankfort, waar in den grooten Dom het feest van de geboorte des Heilands met pracht en praal zou worden gevierd.

Een groote schare was er bijeen. En ook de keizer had er den voor hem bestemden zetel ingenomen. Maar er was geen vreugde in zijn hart. Het lot dat zijn broeder Hendrik wachtte verontrustte hem.

Zoo juist had de priester het Kerst-evangelie gelezen, de blijde boodschap van de geboorte van den Zaligmaker der wereld, eindigend met den zang der Engelen van vrede op aarde en

Gods welbehagen in menschen. Reeds had heel de schare de knieën gebogen om het hart te verheffen in lof en dank.

Plotseling wordt de deur van het Godsgebouw geopend en een man treedt binnen, gehuld in een haren boetekleed, blootshoofds en barrevoets. Een oogenblik staat hij stil en zoekt naar den keizerlijken zetel. Dan dringt hij door de menigte heen en werpt zich voor keizer Otto op de knieën, die als hij opkijkt, zijn broeder Hendrik voor zich ziet. Uit den kerker ontvlucht heft deze de handen nu smeekend op naar zijn vertoornden broeder.

Maar streng blijft de blik van den keizer. En aller aandacht is gevestigd op het tooneel daar voor hen. Eindelijk klinkt 's keizers stem door het godsgebouw, voor allen duidelijk verstaanbaar: „Reeds tweemaal vergaf ik u... thans moet het recht zijn loop hebben.”

Een ademlooze stilte heerscht in den Dom. Niemand waagt het voor den ongelukkigen broeder tusschenbeide te treden. Ieder moet erkennen, dat Otto rechtvaardig oordeelt...

Op dit oogenblik hoort men van het altaar de stem van den priester, die in zijn bijbel heeft opgeslagen Mattheus XVIII, en nu, trillend van aandoening, begint te lezen: „Toen kwam Petrus tot Jezus en zeide: „Heer, hoe menigmaal zal mijn broeder tegen mij zondigen en ik hem vergeven? Tot zeven maal?” Jezus zeide tot hem: „Ik zeg u niet tot zeven maal, maar tot zeventig maal zeven maal.”

Niet alleen de schare was tot schreiens toe bewogen. Ook de keizer. En 't was hem te moede alsof de Heiland zelf rechtstreeks tot hem had gesproken. Toegevend aan den drang van zijn hart staat hij op van zijn zetel en loopt op zijn broeder toe, dien hij van de koude zerken opheft en weenend omhelst.

Alsof een loodzware last van velen was afgenomen, zoo herademde de menigte. Een luid gejubel klonk door de gewelven en nog zijn de laatste klanken daarvan niet weggestorven, of het koor van knapen heft op jubelenden toon het Gloria Deo in Excelsis, het Eere zij God in den hooge, aan, dat menigvuldig herhaald, overgaat in het zacht ruischende Vrede op aarde en besloten wordt met het in dit geval wel zeer toepasselijke: In menschen een welbehagen.

Keizer Otto had niet alleen zich zelf, maar ook zijn broeder volkomen overwonnen. Sedert de ontroerende ure in Frankfort's Kathedraal waren ze innig aan elkander gehecht. Eén van hart en één van zin waren ze, zoo zelfs dat het, naar geschiedschrijvers betuigd hebben, wel scheen alsof ze gezamenlijk over Duitschland regeerden.